

Անմեղութիւնն ալ կ'երթայ առաւօտեան խոտերուն
Սրբարժիւնին մէջերէն. անգէտ իսպառ թէ ի՛նչպէս
Իր բամպակեայ շորջագգեսը թրջոտած է ցօղէն:

Ու երբ կապոյտ լուսնկան աղբիւրներուն մէջ վրճիտ
Կը դողդրղայ, ան գիտէ արդէն մահուր կախարդանքն

Հեծազըւարն, սրտագրաւ նուագներուն վէտէնի:

Գ.

Ու մանուկը կը փախչէր այն ֆաղափէն՝ ուր երբեմն
Եղջիւրները դեներուն կը բուրէին գարե հոտեր:
Եկաւ իրկունն, հուսկ ուրեմն: Ու լոյսերը դրախտին
Շրջացոյցին զայն սաստիկ՝ վերջալոյսովը կարմիր.

Տեսաւ ան որ թռերն՝ մեծ կաղնիներուն կենդանի
Կ'երկարէին ֆաղէլու ասղերն: Հովին մէջէն խուլ,
Աննելիւսէն ծանրացած, միջոցին մէջ կուլային

Մեռելներն այն որոնց ձայնն ան առաջուց կը հանչնար:
— Ու երբոր այգը ծակեց գաղտնիքը վարդ զարդերուն

Արեւն ու տղան իրարու կը նայէին դէմ առ դէմ:

Թ.

Maurice Mardelle

Ա.

ԻՐԿՈՒԱՆ ՀԱՆԴԱՐՏՈՒԹԻՒՆ

Փոքորիկը անցաւ զերդ թրոչանք մ'անգղերու,
Լի վայրագ կառանչով:
Խաղաղ ծովն աւելի խուլ կոծփով կը ծեծէ
Իր գլուխներն ու ափերն:

Մհ, երկինքը լուացուած ի՛նչ հանդարտ՝ այս իրկուն,
Այն վրճիտ ժամուն՝ ուր
Կը ցոլայ արծաթ նաւն հայրիին մէջ մահուր
Անխորժում կոնակին:

Խաղաղէ՛, սիրտ իմ, քու մըրբիկներդ ալ նոյնպէս
Կ'անցնին, ու կ'անդորրիս:
Ժրպետով տե՛ս բացուած երկնից վրայ օրօրուիլն
Արմաւի ծառերուն:

Բ.

Վ Ե Ր Ա Դ Ա Ր Զ

Վերջալոյսը կը մարէ պայծառութիւնը ներքին
 Ու կարմրութիւնք՝ որով մայրամուտը վառեցաւ.
 Ոսկի շրջաւ, ակասէ բիլ երկրնքին վրայ ծըփում,
 Թունդ բոսորէ եւ զրծգոյն լեւակ թոյրէ խաղիւրդուած:

Ահաւասիկ է գիշերն, մեղամաղձոս, ծըխամած.
 Անիրական երեւոյթ լեռներուն վրայ, սարահարթն
 Արձականիս ու ժայռոս, հովէն նրկող սեւ նոնի,
 Ու հոսաղը, որ կ'անցնի՝ սառասոկը սեղմելով:

«Քանի՞ անգամ սակաւին, հանապարհորդ դու երկրի,
 Որ ման կուգաս՝ գլորելով համբաներուն վրայ մըթին,
 Պիտի կըրնաս մենաւոր տունն այն տեսնել վերստին,
 Եւ աւուրի վարդենին, անոր պատին վրայ կառչած:

«Մանեակին վրայ օրերուդ, զոր կը համես խոկալով,
 Ո՛րքան պիտի դեռ հիւսուին խորհրդաւոր հասիկներ:
 Քանի՞ մտածկոս իրկուններ պիտի շարեն տուն իրենց,
 Մինչեւ որ գայ հուսկ իրկուն մ'ընդ միշտ աչներդ փակել:

— Տերեւները պարելով կը թրոչէին մի առ մի,
 Կը ծրուէր փայտը ժանգոս՝ գիշերային շրջիւնէն.
 Ու երբ գազաթը հասայ, կողոպտւած, հեւասպառ,
 Տեսայ, տեսայ որ տունիս վրայ ցաթած էր լուսընկան,
 Որ կը թուէր ինձ ժըպիլ ըստանցացած երկինքէն:

Գ.

Վ Ի Ր Ա Ի Ո Ր Կ Ա Ր Ա Պ Ը

Այն պահուն՝ ուր մուրճերն կը զարնեն սակաւին,
 Ուր դարասը հարուս է խուկով ու սաթով,
 Պատեց նեւ մ'օդն, առանց գծելու հոն աչոս,
 Ու սալու ջրկայքին՝ սարսուռ, եւ ծառին՝ ցունց:

Կը կարծէր առուակն հոն յանկերգն իր միակերպ.
 Զուրին վրայ հիւ եկաւ տերն մը, թիթեռնիկ,
 Շողափայլ հարաւէն դէպ՝ հիւսիսը կապոյտ.
 Ոսկի մեծ գուռերէն կը հոսէր աւուրն յորդ:

Եղանակն արքենի, կողովին սակ հիւսկէն,
 Կը փալէ, կը ժպի՝ ժըպիտով խոց սրտի,
 Արքեցած բերկրանով, թախծիով նոյն ասեմ:

Իրիկունն յամբօրէն դէպի դաւաթ կ'իջնէ.
 Զրկայքին վրայ, որուն կը փոթէ ջուրն հանգաւ,
 Կը լողայ պերն կարապ մը, վիզէն արիւնած:

Թ.

Maurice Pottecher